

1:o) vid station, där inkomsten av abonnemangsavgifter är så ringa, att för anläggningens ekonomiska bärighet måste förutsättas, att samtalsavgift erlägges för varje landssamtal;
 2:o) vid station, som är ensam inom sitt taxoområde eller belägen inom ett område, där i övrigt endast finnas fristående samtalsstationer eller stationer av det under 1:o) nämnda slag och således avgiftsfria landssamtal icke kunna utväxlas.

Om det antal samtal, som skall läggas till grund för bestämmande av abonnemangsavgiftens storlek, överstiger 10,000 om året, är abonnenten, om telegrafstyrelsen sådant påfordrar, pliktig erlägga avgift för abonnemang å ytterligare en huvudapparat.

Med samtal förstås i detta moment fullbordad koppling för avgående samtal.

Härav framgår, att avgiften är beräknad olika för olika abonnenter, beroende på den mer eller mindre flitiga användningen av vederbörande telefonapparat. Sålunda utgör avgiften för varje koppling vid samtal från apparat tillhörande de olika grupperna enligt taxa 1 lägst 6 $\frac{1}{3}$ resp. 5 $\frac{1}{5}$ och 3 öre, samt enligt taxa 2 8 $\frac{8}{9}$ resp. 6 $\frac{1}{2}$ —5 $\frac{1}{4}$ och 3 öre. Här ifrågasättes icke att jämställa de båda taxorna med varandra, då därvidlag vissa andra omständigheter spela in, men det kan icke vara riktigt, att en så stor olikhet råder emellan olika abonnentgrupper tillhörande samma taxa. En sak som ytterligare ökar denna ojämnhet är den omständigheten, att kostnaden för anläggning och underhåll av ledningar är lika för alla abonnenter, som tillhöra samma taxa.

Då det givetvis icke kan vara fråga om att nu, då enligt statsrådets yttrande en utredning angående omläggning av taxorna m. m. förestår, föreslå en genomgripande förändring i detta sammanhang, inskränka vi oss till att endast föreslå en mindre jämkning. Vi vilja dock framhålla, att vid denna utredning ett blivande förslag måste läggas så, att de mindre abonnenterna ej må bliva proportionellt hårdare betungade än andra, detta ej minst i syfte att underlätta möjligheten till användningen av detta för vårt land så viktiga kommunikationsmedel i så vidsträckt mån som möjligt.

På grund av vad sålunda framhållits tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag med den ändring, att siffran 1,200 taxa 1 måtte ändras till 1,500 och siffran 900 taxa 2 till 1,200.

Stockholm den 12 februari 1920.

C. O. Johanson, Bernhard Nilsson. J. A. Jonsson.
 Huskvarna.